

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Ἰαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Charles Nodier* : ΟΙ ΤΥ-
ΦΛΟΙ, διήγημα, (τέλος).

**ΕΣΤΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ προσεχές :

Ο Φ Α Ρ Ο Σ

Διήγημα *Elie Frébault*

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ἸΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Πρῶτος ὁ Γεράρδος ἀνερχομένη, ἀνελ-
θὼν μετ' εὐκινησίας τὰς δέκα βαθμίδας
τῆς κλίμακος, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Βελαίρ, ἐ-
λαφρὸς ὡς σκίουρος, ἀνῆλθε καὶ ἐρρίφθη
εἰς τοὺς πόδας τῆς Βιολέττας, ἥτις ἐνηγ-
καλίστη αὐτὸν διὰ τοῦ ἐνὸς βραχίονος
κλαίουσα ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας
χειρὸς, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Λαβερνή.

— Αἱ! νὰ πάρη ὁ διάβολος! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Γεράρδος, ὅπως θέση τέρμα εἰς τὴν
συγκίνησιν, ἐλησμονήσαμεν τὸ δειπνὸν
μας εἰς τὴν λέμβον.

— ὦ! δίδου! εἶπεν ὁ Βελαίρ· τί-
ποτε δὲν ἐλησμόνησα... Τώρα θὰ ἰδῆς.

Καὶ ἀνασύρων τὴν ἄκραν τοῦ σχοινοῦ
ἀνίψωσε τὸ κἀνίστρον μετ' ἀτρόφιμα μετ'
ὅλης τῆς προσοχῆς τῆς δεομένης χάριν
τῶν ἐν αὐτῷ φιαλῶν, ὧν τὰ πόματα ἔ-
ψαυον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑποβάθρου.

Ἄφου αἱ πρῶται στιγμαὶ τῆς συγκι-
νήσεως καὶ τῶν ἀμοιβαίων συγχαρητη-
ρίων παρήλθον, ἐνῶ ἡ Βιολέττα, βοηθου-
μένη καὶ ὑπὸ τοῦ Βελαίρ, καθαρίζοντος
τὰ χαμαικέρασα, παρεσκεύασε τὴν τρά-
πεζαν καὶ ἤναπτε τὰ κηρία παλαιοῦ χαλ-
κίνου κηροπηγίου, τὸ ὅποιον ἴσως εἶχε
φωτίσει πολλὰ Σάββατα ἐν τινι συναγω-
γῇ, ὁ Γεράρδος περιέστρεψε τὸ βλέμμα,
παρτηρῶν τὰ περικυκλοῦντα αὐτὸν ἀν-
τικείμενα.

— ὦ! πόσον εἶνε θλιβερὰ αὐτὴ ἡ κα-
τοικία! εἶπεν ἡ Βιολέττα· δὲν εἶνε ἀλη-
θές;

— Εἶνε θλιβερὰ ἴσως, ἀπήντησεν ὁ
Γεράρδος, ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές!.. Συλλογι-
σθετε ὅτι πρὸ τριάκοντα τριῶν ἐτῶν ἡ
πλήμμυρα παρέσυρε δύο ἀψίδας τῆς γε-
φύρας τῆς Μαρίας καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ἐ-

κείνην ἀπωλέσθησαν τριάκοντα περίπου
ἄτομα, ἐν οἷς δύο συμβολαιογράφοι, τὸ
γεγονὸς δὲ τοῦτο ἐνεποίησε πολὺν τρόμον
εἰς Παρισίους καὶ ἡ γέφυρα τῆς Μαρίας
ἀπέκτεσεν ἔκτοτε φήμην ἐπύρατον. Διὰ
τοῦτο μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην αἱ
ἀπομείνανσαι οἰκίαι κατοικοῦνται μόνον
παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

— Καὶ ὄχι ὄλαι, εἶπεν ἡ Βιολέττα·
διότι ὁ ἰδικὸς μου οἰκοδεσπότης μετοι-
κίζει ἀπόψε. Πρὸ ὀλίγου συνήθροισε τὰ
ἐνδύματά του, ἔκαμε ἐν δέμα, ἔκλεισε τὸ
ἐργαστήριόν του καὶ ἀνεχώρησεν. Εἶμαι
δὲ ἐντελῶς μόνη εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους εἰπούσα ἡ
Βιολέττα ἐφρικίασεν· ἀλλ' ἐν τρυφερὸν
βλέμμα καὶ ἐν φίλημα τοῦ Βελαίρ ἀπέ-
δωκαν αὐτῇ τὸ θάρρος.

— Καλὴ μου Βιολέττα, εἶπεν ὁ οἰκο-
δεσπότης σου εἶνε γέρον Ἰουδαῖος, χρυ-
σοχόος τὴν τέχνην, ὅστις μᾶς ἐνοικίασε
τὴν οἰκίαν ταύτην, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν
κατοικεῖ τὴν νύκτα, ἐξ ἀβρότητας ἀναμ-
φιβόλως.

— Ἄς μὴ λέγωμεν ὑπερβολάς, εἶπεν
ὁ Γεράρδος, διότι εἰς τὸ τέλος ἡ κυρία θὰ
καταντήσῃ νὰ μὴ μᾶς πιστεύῃ. Ὅχι· ὁ
Ἰουδαῖος αὐτὸς ἀναχωρεῖ καθ' ἐκάστην
ἐσπέραν, διότι φοβεῖται τοὺς κλέπτας.
Τὸ δέμα τὸ ὅποιον εἶδετε ν' ἀποφέρῃ ἀ-
ποτελεῖται ἐκ τῶν μικρῶν ἀργυρῶν ἀντι-
κειμένων, τὰ ὅποια πωλεῖ ἐντὸς τοῦ κα-
ταστήματός του ἀνοικτοῦ μόνον τὴν ἡμέ-
ραν εἰς τοὺς ἐκ Σαραντῶν ἢ ἐκ Βιλλε-
ζουῖφ ἐρχομένους χωρικούς, τοὺς κομι-
ζοντας τοὺς καρπούς καὶ τὰ χορταρικά
των εἰς Παρισίους.

— Ἄν ἀναχωρῇ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν,
σημεῖον λοιπὸν ὅτι ἡ οἰκία δὲν εἶνε ἀ-
σφαλές! ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα.

— Δι' ἓνα γέροντα ἔχοντα χρήματα
εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνδεχόμενον· ἀλλ' αὐ-
τὴ ἴσα ἴσα ἡ προφύλαξις του νὰ φεύγῃ
καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μετὰ τὸ θησαυ-
ροῦ του ἀπομακρύνει ἀφεύκτως τοὺς κλέ-
πτας ἐκ τῆς οἰκίας. Ἀλλέως αὐτοὶ θὰ ἐ-
φρόντιζον· εἶδετε τὸ παράδειγμα πῶς δύ-
ναται τις νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον
καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἀκόμη τοῦ ποταμοῦ.

Μὴ φοβῆσθε· ἀρκεῖ μόνον τὸ καταφύγιόν
σας νὰ εἶνε ἀγνωστον εἰς ὄλους· τούτου
κυρίως ἔχομεν ἀνάγκην. Περί τῆς στερεό-
τητος τῆς οἰκίας μὴ ἔχετε τὴν ἐλαχί-
στην ἀνησυχίαν· θὰ διαρκέσῃ αὕτη πολὺ
περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς καὶ θὰ χρησιμεύσῃ
ὡς φωλεὰ εἰς πολλὰς τρυγόνας ἐπτοημέ-
νας. Ὡς πρὸς δὲ τοὺς νυκτερινοὺς φόβους,
οἵτινες σᾶς ταράττουν ἕνεκα τῆς ἐρημίας,
αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν Βελαίρ, καὶ εἰς αὐτὸν
ἀπόκειται νὰ σᾶς καθησυχάσῃ.

Ἡ Βιολέττα ἠρρυθρίασε καὶ κατέστη
τόσον ὠραία, ὁ δὲ μουσικὸς τὴν προσέ-
βλεψε τόσον τρυφερῶς, ὥστε ὁ Γεράρδος
μετέβη καὶ ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρά της λέ-
γων :

— Καὶ θὰ σᾶς παρηγορήσῃ, σᾶς τὸ ὑ-
πόσχομαι!

Μετ' ὀλίγον ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπε-
ζαν. Ἦσαν οἱ τοῖχοι τοῦ μικροῦ ἐκείνου
δωματίου κεκαλυμμένοι ὑπὸ παλαιῶ πε-
ριστρώματος τῆς Βρύγης, καλῶς ἀκόμη
διατηρουμένου. Εὐρεῖα κλίνη μετὰ μεγάλ-
ων ἐκ πρᾶσίνου δαμασκηνοῦ ὑφάσματος
παραπετασμάτων κατεῖχε τὸ βάθος· δύο
μεγάλαι ἔδραι ἐκ δέρματος ὑποξάνθου κε-
καλυμμέναι μετὰ βραχέων ποδῶν, ἐξέτει-
νον ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοὺς περικλειόντας
τὴν ἐστίαν μακροὺς βραχίονάς των. Ἐπι-
σκευοθήκης νεωτέρας κατασκευῆς καὶ ἀρ-
κούντως καθαρίου εὐρίσκηοντο ἀνόμοιοί τι-
νες τόμοι βιβλίων. Εὐρὺ ἀγγεῖον σινικόν,
φέρον ἐζωγραφισμένας χονδροειδεῖς τινὰς
εἰκόνας περιεῖχε λειριὰ τινὰ καὶ ναρκίς-
σους.

Ὁ Γεράρδος ἀνησυχῶν ἠρώτησε πόθεν
προήρχοντο τὰ ἄνθη ταῦτα, καὶ ἂν ἡ Βιο-
λέττα εἶχεν ἐξέλθει ἀπερισκέπτως διὰ νὰ
τὰ ἀγοράσῃ.

— Μήπως εἶνε φιλοφρόνημα τοῦ ἰδιο-
κτῆτος; ἠρώτησεν ὁ μουσικός.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Βιολέττα· εἶχον μεί-
νει ἀφηρημένη εἰς τὸ παράθυρον τὸ βλέ-
πον πρὸς τὸν ποταμόν· λέμβοι καθήρ-
χοντο τὸν ποταμόν, πλήρεις νέων εὐθυ-
μούντων, οἵτινες ἐπανήρχοντο μετὰ τῶν
ἐρωμένων των ἀνθοστόλιστοι. Μὲ εἶδον
ἰσταμένην κατηφῆ παρὰ τὸ παράθυρον·
νομίζω μάλιστα ὅτι ἔκλαιον. Μία τῶν

γυναικῶν αὐτῶν μὲ ἔβλεπον ἐπὶ πολὺ, ἐνῶ ἡ λέμβος διήρχετο. Ὁμίλησε σιγὰ πρὸς τὸν ἔραστὴν τῆς, οὗτος δὲ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ὠραίαν ἀνθοδέσμη, τὴν προσήρμοσεν εἰς τὸ μακρὸν τῆς ἀρπάγης ξύλον καὶ μοῦ τὸ προσέφερε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ λέμβος διήρχετο ὑπὸ τὴν γέφυραν. Ἐγὼ ἤρπασα τὴν ἀνθοδέσμη λίαν χαίρουσα καὶ εὐγνώμων, ἡ δὲ λέμβος ἐγένετο ἀφαντος. Δὲν εἶδα ἄλλο τι· καὶ αὐτὰ τὰ ἄσματα ἔπαυσαν ἀκούμενα ἐν τὸς τοῦ βάρους τῆς παχείας καμάρας. Ἴδου πῶς περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν μου τὰ ὠραία αὐτὰ ἀνθη, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς τὴν εἰρήνην μου τὴν χαρὰν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐνθύμησιν τοῦ ἔαρος, τὸ ὅποιο ἐγὼ δὲν δύνάμην ν' ἀπολάσω, ὡς οἱ ἄλλοι, καὶ τὸ ὅποιο ἴσως εἶνε τὸ τελευταῖόν μου ἔαρ.

Καὶ λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Βιολέττα περιέβαλε διὰ τοῦ βραχιονός τῆς τὸν τράχηλον τοῦ Βελαίρ καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῆ.

— ὦ, φιλότατη! εἶπεν ὁ Γεράρδος· θέλετε λοιπὸν νὰ καταστήσετε δι' ἐμὲ πικρὰ τὰ ὠραία ταῦτα χαμαικέρασα καὶ ἄσματα τὰ ὠραία ταῦτα λείρια καὶ τοὺς μυροβόλους ναρκίσσους; Ἀκούσατέ με, ἀκούσατέ με καλῶς, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μέλλον εἶνε ρόδινον, εἶνε γλυκύτατον. Θὰ ἰδῆτε ὅτι αὐτὴ ἡ ζοφερὰ οἰκία τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας εἶνε ὁ ἀντιθάλαμος τοῦ παραδείσου, τὸν ὅποιον σὰς ἐπιφυλάσσομεν ἂν εἴσθε θαρραλέα καὶ ἔμφρων.

— ὦ! ὀμιλεῖτε, ὀμιλεῖτε! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἐνῶ θὰ ὀμιλῆτε ἐπιτρέψατέ μου νὰ κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὴν ἰδικὴν σας καὶ τὴν τοῦ Βελαίρ. Ἡ μὲν θὰ μοῦ ἀποδώσῃ θάρρος, ἡ δὲ θὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ τὴν φρόνησιν. Ὁμιλεῖτε!

Ἦτο θελκτικὴ εἰκὼν, ἀξία τοῦ χρωστικῆς τοῦ Μιερί ἢ τοῦ Βὰν Ὀσταδ, ἡ ὀμῆγρις ἐκείνη τῶν τριῶν τόσῳ ποιητικῶν ἀτόμων, τόσῳ ἀπαστραπτόντων ἐκ νεότητος, τόσῳ ἀνομοίων τὴν ἔκφρασιν. Τὸ χάλκινον κηροπήγιον τοῦ Ἰουδαίου χρυσοχόου κρεμάμενον ἀπὸ τῆς ἀτέχνως γεγλυμμένης ὀροφῆς διέχεεν εἰς τὸ δωμάτιον γλυκὺ φῶς. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁ οἶνος ἤστραπτεν ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν ποτηρίων· τὰ πορφυρὰ χαμαικέρασα ἐσηματίζον πυραμίδας ἐντὸς πινακίου φαβεντιανοῦ. Ἄνωθεν δὲ τῶν συνδαιτυμόνων κατέπιπτον βαρεῖς οἱ κλώνοι τῶν λειριῶν. Ἡ Βιολέττα εἶχε δίκαιον· τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ζοφερὰν ἐκείνην κατοικίαν.

Ὁ Γεράρδος κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Βιολέττας κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς, ἠνάγκασε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Βελαίρ, ὃν ἀκουσίως εἶχον καταστήσει συνθρωπὸν αἰ τελευταῖαι λέξεις τῆς ἐρωμένης του, ν' ἀνυψώσῃ τὸ μέτωπον, ἀναλαμβάνων δ' αὐτὸς μετὰ ζωηρότητος τὴν συνέχειαν τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ἤρχισε ν' ἀποκλίνει ὑπὲρ τὸ δέον πρὸς τὸ ἐλεγειακόν:

— Διατί, ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε, σὰς πτοεῖ τόσον τὸ μέλλον. Ἴδετε τὸ παρὰ-

δειγμὰ μου· δὲν καταδιώχθη ν' ἐγὼ πολὺ παρὰ τῆς τύχης; Δὲν ὑπέστην καταστρεπτικὰς περιπετείας; Ποσάκις δὲν διέτρεξα τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνω, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φοβερώτερον δι' ἐμὲ, ν' ἀποχωρισθῶ τῆς Ἀντωνιέττας! Ἐν τούτοις βαθμηδὸν ὅλα τὰ νέφη διελύθησαν, προσεγγίζω δὲ εἰς τὸν ποθητὸν σκοπόν. Οἱ ἐχθροὶ μου ἀποκαρόντες ἔρπουσιν εἰς τοὺς πόδας μου. Γνωρίζω ὅτι πέριξ μου ἀκτινοβολεῖ ἀγγελικὴ προστασία· ἀλλὰ τὴν προστασίαν ταύτην δὲν ἀπεκίθησατε καὶ σεῖς, ἀφοῦ τὴν ἔχω ἐγὼ; Δὲν ὀφείλεται εἰς αὐτὴν τὸ ὅτι ἔχομεν ἐδῶ τὴν Βιολέτταν, ἣν ἀνέμνε διαρκῆς ἴσως ἀθιερῆς ἐν τῇ Βασιλίῃ.

Ἡ Βιολέττα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀμφιβάλλετε ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Ναί, ἀμφιβάλλω· ὁ ἐχθρὸς ὅστις μὲ καταδιώκει δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δαμάζονται ἢ ἐξαπατῶνται ἐπὶ πολὺ.

— Σὰς βεβαιῶ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὅτι εἶνε πολὺ κουρασμένος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ ἐξαπατημένος ὅσον εἶνε δυνατὸν. Ἡ κυρία Μαιντενὼν τὸν κρατεῖ ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς· δὲν βλέπετε ὅτι δὲν ἐτόλμησε νὰ καταδιώξῃ οὐδ' ἐμὲ, οὐδ' αὐτὸν τὸν Βελαίρ, καίτοι πρέπει νὰ ἔμαθεν ὅτι ἡμεῖς σὰς ἠρπάσαμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν χωροφυλάκων, καὶ ὀμίλησεν εἰς τὸν βασιλέα. Διότι ὁ βασιλεὺς μὰς ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐδέησε δὲ ἡμεῖς ν' ἀπολογηθῶμεν ἀποδεικνύοντες τὸ ἄλλοθι, ὅπως λέγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Λοιπὸν ὁ Λουβοά, ὅστις τοσάκις ἠθέλησε νὰ μὲ δῆξῃ, ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τέλους, ὅτι εἶμαι καλὰ θωρακισμένος, ἐκ φόβου δὲ μὴ συντρέψῃ τοὺς ὀδόντας του, παρητήθη τοῦ σκοποῦ του.

— ὦ! ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα οὐδὲν φοβοῦμαι· ναί, σεῖς θὰ εἴσθε εἰς τὸ ἐξῆς ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ τῆς καταδιώξεώς του· ἀλλ' ἐγὼ, ἥτις γνωρίζω τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου! . .

— Τὸ μυστικόν;

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὴν μετ' αὐτοῦ συνέντευξίν μου εἰς Μόνς, τοὺς μυστηριώδεις λόγους, οὓς ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς του καὶ τὸ μαγικὸν ἀποτέλεσμα τῶν λόγων αὐτῶν; Αἶ, μήπως νομίζετε, ὅτι τὴν φυλάκισίν μου ὀφείλω εἰς τὴν ἐναντίον μου γενομένην καταμήνυσιν παρὰ τοῦ κυρίου Δεβῶτ;

— Τὸ βεβαιῶ, εἶπεν ὁ Βελαίρ, καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐκφράσω τὰ κατάλληλα αἰσθημάτων μου εἰς τὸν φῶλλον αὐτόν.

— Εἶνε πλάνη! πλάνη! ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἐλαβα καιρὸν νὰ σκεφθῶ ἐντὸς τῆς Βασιλῆας, ἐπέισθη δὲ ὅτι ἡ περὶ μοιχείας κατηγορία ὑπῆρξεν ἀπλῆ μόνον πρόφασις διὰ τὸν Λουβοά, χορηγηθεῖσα αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐμπίστου αὐτοῦ Δεβῶτ. Ὁ κύριος καὶ ὁ θεράπων συνεφώνησαν τὴν ἀτιμὸν ταύτην πράξιν. Ἄν ἤθελον συλληφθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου Λουβοά, ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ φωνάξω τὴν ἀλήθειαν, νὰ διηγηθῶ ὅ,τι γνωρίζω. Ὅσον καταπεπνιγμένη καὶ ἂν εἶνε ἡ κραυγὴ

μιας φυλακισμένης, πάντοτε κἄτι ἀκούσεται ἐκτὸς τῆς εἰρηκτῆς, ἔστω καὶ εἰς στεναγμὸς, ἔστω καὶ εἰς ψίθυρος! Ἄλλ' ἀφοῦ ἐφυλακίσθη δι' ἔγκλημα, τὸ ὅποιον ὁ νόμος τιμωρεῖ δικαίως, γυνὴ ἄνευ τιμῆς, δραπετεύσασα μετὰ τοῦ ἔραστοῦ τῆς, τί νὰ εἶπω; πρὸς ποῖον νὰ ὀμιλήσω; Πῶς νὰ ἐπιρρίψω κατηγορίαν καθ' ἐνὸς ὑπουργοῦ, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἔνοχος.

— Ἀλλὰ δὲν ἐδραπέτευσες! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ· ὁ Δεβῶτ σὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν περιμένης κατὰ τὴν διάβασίν του ἐκ Παρισίων.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἀπόδειξις; Ἐντοσούτῳ εὐρισκόμην εἰς Παρισίους μαζί σου, γνωρίζεις δὲ πολὺ καλὰ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ διαπεραιωθῶμεν εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἡ Βιολέττα ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Γεράρδος, καὶ ἂν πραγματικῶς γινώσκῃ μυστικόν τι τοῦ ὑπουργοῦ, καλὰ κάμνει ὄχι νὰ τρέμῃ, διότι εἴμεθα ἐδῶ ἡμεῖς, ὅπως τὴν ὑπερασπίσωμεν, ἀλλὰ νὰ λαμβάνῃ πάσας τὰς προφυλάξεις καὶ νὰ δυσπιστῇ. Λυπηρὸν εἶνε ὅτι δὲν δύναται νὰ μὰς εἴπῃ αὐτὸ τὸ μυστικὸν διὰ νὰ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς τὸν κύριον Λουβοά.

— Θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ἡ Βιολέττα, ἢ τοῦλάχιστον θὰ μάθετε ὅ,τι μοῦ ἀνεκοίωσεν ὁ πατήρ μου, τὸ ὅποιον φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ἐπαναλάβω.

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μάεστρεχτ, ἐν λίκνον ἐκομίσθη ἀγνωστον τίνι τρόπῳ πρὸς τὸν κύριον Λουβοά, ἐγκαταλειφθὲν πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς του, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἤκουσε τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ Λουβοά, εἰς τὸ ἐπάρκτον δὲ αὐτὸ λίκνον ὀφείλει πάσας τὰς ἔως τέλους τοῦ βίου του καταδιώξεις.

— Αἶ, φίλε μου! . . ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος διὰ μιᾶς ἀρπάζων τὸν βραχίονα τοῦ Βελαίρ, αὐτὸ τὸ λίκνον . . κομισθὲν κατὰ τὸ 1673 . . ἡ παράδοξις ἐκείνη πατρότης τοῦ βῆν Γκράφτ . . τὸ μῖσος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὁ τρόμος, ὃν αἶεποτε ἠσθάνθη ὁ Λουβοά ἕνεκα τῆς Ἀντωνιέττας . . τὸ ὄνομα Δεσαβιέρ, τὸ ὅποιον ἔφερε πρότερον, ἐνῶ σήμερον καλεῖται βῆν Γκράφτ . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Βελαίρ διακόπτων καὶ ἐπιθέτων τὸν ἕνα τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων του· ναί, ὑπάρχει εἰς ὅλα ταῦτα μυστήριον, τὸ ὅποιον ὁ Λουβοά θέλει παντὶ σθένει νὰ καταπνίξῃ· ἀλλὰ, φιλότατη μου Βιολέττα, τὸ μυστήριον τοῦτο ἤρχισε νὰ διαφάνεται μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς του. Ἡ δεσποινὴς Ἀντωνιέττα Δεσαβιέρ ἀνεγνωρίσθη ὡς θυγάτηρ τοῦ κυρίου βῆν Γκράφτ. Ὁ Λουβοά ἀπώλεσε πάντα τὰ ἐπὶ τῆς νεάνιδος ταύτης δικαιώματά του, ἀφοῦ τὴν ἀπῆτησεν ὁ πατήρ τῆς. Τίς οἶδεν ἕαν διὰ τῆς ἀποκαλύψεώς σου δὲν μάθῃ τι νέον ἢ κυρία Μαιντενὼν καὶ ὁ βασιλεὺς; Ὅχι, μὴ φοβῆσαι πλέον. Ὁ κύριος βῆν Γκράφτ μεταβάς εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ὅπως ἀπαντήσῃ τὴν θυγατέρα του σὲ ἀπήλλαξε πάσης εὐθύνης διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ.

— 'Αλλ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος διακόψας ὡσαύτως αὐτόν, δὲν τὸ πιστεύω. Ἴσως ὁ κύριος Λουβοά κατηγορεῖ τὴν Βιολέτταν, ὅτι αὐτὴ ἀνεκοίωσεν εἰς τὸν βῆν Γκράφτ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν Μάεστρεχτ λίκνου. Ἴσως δὲν καταδιώκει τὴν Βιολέτταν ἐκ φόβου μήπως ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς λύσσης, διότι ὁμιλήσεν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅπως λέγει περίπου ὁ φίλος μας Ρακίνας εἰς τὴν *Goedliar*, τὴν ὁποίαν με τόσην σπουδὴν ἐμελοποίησες, φοβοῦμαι τὸν Λουβοά, φίλτατε Βελαίρ, καὶ ἔχω καὶ ἄλλους ἀκόμῃ φόβους. Ἄς τὴν κρατήσωμεν λοιπὸν ἐδῶ κεκλεισμένην τὴν προσφιλῆ μας φίλην, ἃς ἀγρυπνώμεν ἐπ' αὐτῆς ἀκαμάτως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Τὸ τοιοῦτο διὰ σέ ἰδίως θὰ εἶνε πολὺ εὐκόλον, διότι ἡμπορεῖς νὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ σιμά της.

— 'Αλλὰ θὰ γείνη ἄφαντος τότε, ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα, ἂν δὲ τὸν ζητήσουν καὶ δὲν τὸν ἀνεύρουν, θὰ ὑποπτευθῶν καὶ πιθκνὸν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἐπειδὴ ἐγώ, ἅμα ἀκούσω νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ φίλου μας, θὰ σπεύσω εὐθὺς νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Χάριτι θεῆς, ἤξεύρω τὸν δρόμον! εἰς τὴν κατοικίαν σας δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ἀέρος. Ἐπειτα, ἐνῶ ἐκεῖνοι θ' ἀσχολῶνται ἐκεῖ πέραν περὶ τῆς *Goedliar*, θὰ λησμονήσῃσι τὴν Βιολέτταν. Ἐγὼ θὰ ἐπιτύχω δι' αὐτὴν ἐν διαβατήριον. Θὰ εὑρεθῇ καμμία ἄμαξα μεταξὺ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς Βαλενσιέννην διὰ νὰ μετακομίσωσι τὰς ἀποσκευὰς, τὰς ὁποίας κατὰ καλὴν τύχην ἄφησεν ἐκεῖ ἡ κυρία Μαιντενῶν. Εἰς τὴν ἀπαρabiαστον ταύτην ἄμαξαν θὰ εἰσέλθῃ ἡ φίλη μας. Θὰ ἐνεργήσω ν' ἀνατεθῇ εἰς τὸν Βελαίρ παραγγελία τις πρὸς ἀνεύρεσιν εἰς Φλάνδραν μουσικῆς καταλλήλου διὰ τὸ βασιλικὸν παρκεκλήσιον. Οἱ δύο ταξειδιῶται θὰ συναντηθῶσιν εἰς Γάνδην ἢ εἰς Ἀμβέρσην καὶ θὰ σωθῶσι διὰ πάντας ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ κυρίου Λουβοά. Τὸ τοιοῦτο δὲν θὰ βραδύνη ἄλλως τε, καθότι προαισθάνομαι ἐπιχειρήσασθαι τὴν δυσμένειαν, εἰς ἣν θὰ ὑποπέσῃ ὁ ἀνὴρ αὐτός. Ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὀφείλει τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην εἰς πάντας τοὺς παθόντας ἐκ τοῦ κακοτρόπου ἐκείνου ὑπουργοῦ.

— Μὲ ζαλιζετε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικά, μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας, εἶπεν ἡ Βιολέττα ὁμοιάζω ἐγὼ ἡ πτωχὴ γυνὴ μὲ τὰς μικρὰς ἐκείνας καὶ χρυσοπτέρους μύϊας τὰς ἐμπιπτούσας εἰς τοὺς ἰστούς, οὓς αἱ ἀρχαῖαι τοῦ φθινοπώρου πλέκουσι μεταξὺ τῶν ἀναδενδράδων ὅσον περισσότερον κινουμαι, τόσον περισσότερον δεσμεύομαι, μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι βλέπω τὸ τέρας ἐκ τῆς κρύπτῃς του βλέπον με καὶ ἐτοιμάζον τὰ φοβερά ὄπλα του ὅπως μὲ κατακόψῃ εἰς λεπτὰ τεμάχια.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

'Αλλ' ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἀναμιγνυόμενος ὡς ἀπὸ μηχανῆς εἰς τὴν περιστασίαν ταύτην ὑπερέβαινε τὰ πάντα.

Πόθεν ἤρχετο; ἦτο πραγματικῶς αἰχμαλώτος τοῦ συνταγματάρχου, ὡς ἐβεβαίον ὁ Γῶγος, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιστασίῃ, διατί ὁ συνταγματάρχης τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ; Διατί τὸν ἔφερον εἰς τῆς αὐτοκαλουμένης κυρίας Σερζάν;

Τὰ προβλήματα ταῦτα, καὶ ἄλλα ἀκόμη, παρουσιάζοντο πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ Μάξιμος μὴ δυνάμενος νὰ εὔρη τὴν λύσιν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τοῦλάχιστον τὴν θέσιν του, χωρὶς νὰ τύχῃ τοῦ σκοπομένου.

Τὰ ἔγχη τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ ἐπανερῆθησαν ὡς ἐκ θαύματος. Ἐννοεῖ νὰ μὴ τ' ἀπωλέσῃ.

Ἐσκέπτετο δέ, ὅτι τὸ καταλληλότερον μέσον ὅπως διαφωτίσῃ ταῦτα πάντα, ἦτο νὰ προκαλέσῃ θόρυβον.

Ὁ θόρυβος ἀναγκάζει τοὺς λύκους νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δάσους καὶ οἱ κυνηγοὶ ἀναμένοντες κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐλπίζουσι νὰ τοὺς φονεύσωσιν.

Ὁ Μάξιμος οὐδένα ἤθελε νὰ φονεύσῃ, ἐννοεῖ μόνον νὰ ἐξαναγκάσῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κατεσκόπευε, νὰ δεῖξωσι τὴν διαγωγὴν των.

Τὴν κυρίαν Σερζάν κατ' ἀρχάς, εἶτα τὸν Βορισῶφ, τὸν Καρδίκη τὸν ὀπλοδιδάσκαλον καὶ τελευταῖον τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Καὶ οἱ τέσσαρες εἶχον ἀνεξοφλήτους λογαριασμοὺς πρὸς τὸν Μάξιμον, καὶ ναὶ μὲν οὗτος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν τακτοποίησιν των, ἀλλ' ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν οἰαδῆποτε ἐξουσία ἐπελαμβάνετο τῆς ὑποθέσεως ἤθελον φανερωθῇ πολλὰ πράγματα.

Ἀψιμαχία τις ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν γεννήσῃ; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ οἱ ὑπρέται τῶν ἦσαν περίπου δώδεκα, καὶ ὁ Μάξιμος μόνος μετὰ τοῦ κυρ Βιδάρ, ἔχων συμποηθὸν τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἄλλως δὲ ἡ κατὰλληλος στιγμή δὲν εἶχε φθάσει.

Ἐπρεπε νὰ περιμένωσι νὰ ἴδωσι τί θὰ ἀπογίνη ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Μάξιμος ἔτεινεν ὄλην τὴν προσοχὴν του ἐκεῖ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πρῶν γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἔφθανεν εἰς τὴν θύραν ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ ὑπρέτης κρατῶν κηροπήγιον, θόρυβος παράξενος ἐτάραξε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, θόρυβος προερχόμενος ἐκ τῶν ἄνω.

Ἦτο τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ, ἡ μᾶλλον ἀπομίμησις τούτου, ἐν κοικουρίκου ἤχηρὸν καὶ ἐρωτικὸν προελθὼν βεβαίως ἐξ ἀνθρωπίνου λάρυγγος.

— Αὐτὸ τρέχει, ἐψιθύρισεν ὁ ὑπρέτης. Οἱ ὑπάλληλοι ποῦ κάθονται εἰς τὸ τρίτο πάτωμα εἶνε εἰς τὸ παράθυρο. Εἶνε ἕνας πολὺ ἄστεφος. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ γελᾶσωμε πολὺ.

Ὁ Μάξιμος ὅμως οὐδόλως ἐπεθύμει τοῦτο καὶ ἔτι ὀλιγώτερον οἱ ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἦγειραν ὅλοι τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδωσι τίς ἀφῆκε τὴν σκωπτικὴν αὐτὴν κραυγὴν, ὅλοι, καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς ἀμαξηλάτης ὁ φέρων ὑψηλὸν πῖλον.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ πετεινὸς ἐφώνησε πάλιν.

— Ἄν ἀποφασίσω ὅμως νὰ κάμω θόρυβον, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Μάξιμος, οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μὲ βοηθήσουν εὐχαρίστως.

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν τὸ ἄσμα τοῦ πρωῖνου πτηνοῦ ὀλιγώτερον προσοχὴν βεβαίως ἔδωκεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

Ἐφαίνετο ὡς σπεύδων νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὁ ὑπρέτης, ὁ φωτίζων τὴν εἴσοδον, ὑπεχώρησεν εὐθὺς διὰ νὰ τῷ ἀφήσῃ διόδον.

Ὁ εἰς τῶν τριῶν συνοδῶν εἰσῆλθεν ἀμέσως μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ συνταγματάρχου, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔσπευδον νὰ πράξωσι τὸ αὐτό, ἀλλ' ὁ ὑπρέτης τοῖς εἶπε κατὶ τι καὶ ἕκαστος ἔστη.

Ἐλαβον θέσιν παρὰ τὰς δύο πλευρὰς τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ ὑπρέτης ἀφῆκε ἡμιανοιγμένην.

Ὁ σύντροφός των εἶχεν εἰσέλθει μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν ἐννοῶ πλέον τίποτε, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς. Τὸν φυλακίζουσι πάλιν ἄρα γε τὸν Καρνοέλ, ἢ τὸν ἀπελευθερώνουν; Καὶ τί κάμνει ὁ Βορισῶφ; Ποῦ εἶνε ὁ Βορισῶφ; Μήπως εἶνε κρυμμένους εἰς τὴν ἄμαξαν;

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἀπηύθυνεν εἰς ἑαυτὸν τὴν παρατήρησιν ἐκείνην, ὁ πολιτικῶς ἐνδεδυμένος ἀμαξηλάτης προσέδεσε τὰ ἡνία καὶ κατελθὼν τῆς ἔδρας του, παρέδωκε τὴν μάστιγα εἰς ἕνα τῶν δύο παρὰ τὴν θύραν ἰσταμένων.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ἔσπευσε νὰ τεθῇ παρὰ τοὺς ἵππους.

Ὁ ἀμαξηλάτης, ἀφοῦ τοῦ εἶπε λέξεις τινὰς, ἐπεστράφη καὶ ὁ Μάξιμος τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Αὐτός εἶνε! ἐψιθύρισεν, ὁ Βορισῶφ. Διατί ὠδήγει μόνος του τὴν ἄμαξαν; Καὶ διατί δὲν εἰσῆλθε μὲ τὸν Καρνοέλ;

— Γιὰ ἴδητε, εἶπεν ἡρέμα ὁ θυρωρός, γιὰ ἴδητε ποῦ σβύνουν τὰ φῶτα. Τί παράξενη ἰδέα. Σβύνουν τὰ φῶτα τὴν ὥραν ποῦ ἔρχονται οἱ προσκεκλημένοι.

Ὁ Μάξιμος ἔστρεψε καὶ εἶδεν ὅτι τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος ἐκ τῆς προτέρας φωταφίας ἔμενον νῦν κατασκότεινα.

— Καλά, ἐπανελάθεν ὁ κύρ Βιδάρ, καὶ ἡ τραπεζαρία ἐσκοτεινίσθη. Αὐτοὶ οἱ

άνθρωποι θέλουν και καλά να παίζουν όλην τὴν νύκτα τὸ κρυφτό.

Γιὰ δὴτε, θοροεὶ κανεὶς πῶς τοῦ ξυνοφάνηκε ἐκεῖνου ποῦ κατέβηκεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Κυττάζει ψηλά... πάει πειὸ πίσω γιὰ νὰ κυττάζῃ καλλίτερα. . . "Ἐννοιά σου. . . και ὅλα εἶνε σκοτεινά. Ὁ ἀναγκασθῆς νὰ παῖς μέσα χωρὶς φῶς.

Εἶτα δὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μάξιμον ὁ θυρωρὸς ἐπανέλαθεν μετ' εὐθύμου ὕφους:

— "Ἐρτε τί μοῦ φαίνεται ἐμένα; Ἡ κυρά θὰ τοὺς παίξῃ κἀνένα παιγνίδι, εἰς τοὺς δύο τελευταίους ποῦ ἐμβήκαν τὸρα. Ὁ κλειστήκε ἴσθην κάμαρά της, με τὸν ἄλλον. Τόσω τὸ χειρότερον γιὰ τοὺς τελευταίους. Ὅποιος φεύγει ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ τὴν χάνει.

Ὁ Μάξιμος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐγνώριζε τί συνέβαιναν εἰς τὸ μέγαρον, ἀλλ' ἐνόει ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ θυρωροῦ, δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ὑπόστασιν, καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ἢ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν νὰ παίξῃ τὸ παιγνίδι εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ἡ παρουσία τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ ἐδήλου ἀρετά.

Περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ μόνον ἐπρόκειτο, ἀλλ' ὁ Μάξιμος δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί τὸν ἤθελον. Ἡ κυρία Σερζάν ἦτο ἡ φίλη τοῦ αἰχμαλώτου ἢ ἡ σύμμαχος τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ ὄπλοιδάσκαλος ἐβοήθει τὸν Βορισῶφ ἢ ἐνήργει ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς κυρίας Σερζάν;

Ἀδύνατον νὰ τὸ μαντεύσῃ. Ἡ συνέχεια τῆς ὑποθέσεως μόνη ἐδύνατο νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τῶν δύο τούτων προβλημάτων.

Ὁ Βορισῶφ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐφαίνετο διστάζων.

Ἐστράφη καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδῃ πιθανόν, ἂν οἱ μιμηθέντες τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὰ παράθυρα. Ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἐσιώπων. Τοὺς παρετήρησεν; Ἄγνωστον, ἀλλ' ἔβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον δύο ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του.

Ἐπεχώρησεν διὰ νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ περάσῃ, καὶ καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἵνα τὴν ὠθήσῃ καὶ εἰσέλθῃ, τὸ θυρόφυλλον ἐκλείσθη μετὰ βίας ὑπὸ τινος ὀπισθεν παραφυλάττοντος.

— "Α! καλὰ τοῦ τὴν ἐφτείαζαν! ἀνέκραξεν ὁ κύρ Βιδάρ. Τοῦ ἐκλείσθη τὴν πόρτα κατὰμουτρα. Ὁρακία. Τί τὸν μέλλει αὐτὸν τὸν ἀμαξῆ καὶ ἤθελε νὰ πάγῃ μέσα; Μὴ θαρρεῖ πῶς τὸν ἐπροσάλεσαν με τὸν ἀφεντικό του;

— Δὲν εἶναι ἀμαξῆς, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος.

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ παράξενα ἐνδυμένος γιὰ νὰ κρατῇ τὰ γκέμια! Ἀλλὰ

1. Πολὺ βαρβαρόφωνος ἡ λέξις, καὶ αὐτὴ καὶ ἄλλαι τινες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸ πάντων τὰ ἀργαματὰ πρόσωπα τοῦ μυθιστορήματος. Πῶς ὁμως νὰ ἐπέλθῃ διόρθωσις τοῦ πράγματος; Εἶνε φυσικῶς ἀπίθανον ὅτι ὁ θυρωρὸς ὀμιλῶν λέγει ἡρία. Ὁ ξυνοφανῆς βεβαίως εἰς τὸν ἀναγνώστην, καθὼς λέγει καὶ ὁ κύρ Βιδάρ, ἂν ἀπαντήσῃ τοιαύτας λέξεις ἐκ-

ἀν εἶνε ἀφέντης γιὰτὶ καθότανε ἀπάνω; Μὰ ἔμπορεῖ πάλι νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

"Ὡ, ὦ! ἐθύμωσε. Κτυπᾷ τὴν πόρτα με τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια.

Γειά σου, κτύπα, ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε μέσα κάνουν τὴν δουλειά τους.

Ὁ Μάξιμος παρετήρει προσεκτικῶς καὶ ἤρχιζε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα κάπως διαφωτιζόμενα.

"Ἦδη τῷ ἐφάνετο πολὺ πιθανόν ὅτι δὲν ἦσαν σύμφωνοι ὅλοι μεταξὺ τῶν, ἢ ὅτι ἠγέρθη διχογνωμία τις.

Ἀλλὰ διὰ τίνα αἰτίαν; Διὰ νὰ τὸ εἴπη τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί συνέβη εἰς τὸ μελόδραμα, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ οὐδὲν ἤκουσεν ἐξ ὧσων ἐλέχθησαν μεταξὺ τῶν.

— Καλά, ἐπανέλαθεν ὁ θυρωρὸς, νὰ καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ποῦ ἀνακατώνονται. Ἄν ἡ πόρτα δὲν ἦτο γερή, θὰ τὴν ἐριχναν κάτω, μὰ δὲν βραβεῖσαι, ἄς κτυποῦν ὅσφ θέλουν. Πῶ, πῶ, τὸρα θὰ ἔξυπνήσῃ ὅλη ἡ γειτονιά.

— Τόσω τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Μάξιμος, εὐχόμενος ἢ ὑπόθεσις νὰ λυθῇ διὰ σκανδαλοῦ.

— Δὲν ἔμπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω, διατὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ ἄνω δὲν ἐφώναζαν ἀκόμη βοήθειαν.

— Σιωπῇ, τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας ἀνοίγει καὶ ἐφάνη κάποιος.

— Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, ποῦ ἔμπηκαν τὸρα. "Α, νὰ καὶ ὁ ἀμαξῆς ποῦ πάει κοντά. Ὁ μιλῆσουν, φαίνεται.

— Ἦθελα νὰ ἀκούσω τί θὰ ποῦν. Ἀνοιξε ἄλλο τὸ παράθυρο.

— Δὲν θὰ κάμωμε καλά, γιὰτὶ ἔμπορεῖ νὰ μᾶς δούνη καὶ τότε θὰ μᾶς χαλάσουν τὴν ἡσυχία μας, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε. . .

Ὁ εὐγενὴς Βιδάρ ἐπέκρανε τὴν φράσιν του ἀνοίξας μετὰ μεγάλης προφυλάξεως τὸ παράθυρον.

Συνδιάλεξις μικρὰ συνήθη μεταξὺ τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς τὸ παράθυρον καὶ τοῦ συνταγματάρχου ἐν τῇ ὁδῷ. Ἀμφότεροι ὠμίλουν ἀρετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ἠκούοντο, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ὁ Μάξιμος εἶδεν ὅτι ὠμίλουν ρωσιστί.

Ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἤθελε τὸν πληροφοροφῶν πολλὰ πράγματα.

Ὁ Βιδάρ ἀκούων καὶ ἐκεῖνος εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βρὲ τί γλώσσα εἶν' αὐτὴ; Κινέζικα εἶνε; Δὲν ἤξευρα πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ξένοι. Διάβολε! φίλοι τοῦ Πρώσου. Καὶ γιὰ δέτους, ἄν δαιμονισμένοι κἀνοῦν.

Πράγματι δὲ οἱ συνδιαλεγόμενοι ἀντήλασσον μεταξὺ τῶν χειρονομίας, τῶν ὁποίων ὁ Μάξιμος προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐννοίαν.

Καὶ ἐπρόκειτο βεβαίως ν' ἀναβῆ τις ἢ νὰ καταβῆ. Τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατηρίου δὲν ἀπεῖχον πλέον τῶν δέκα ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

στομιζόμενας παρὰ τοιούτων πρὸ πάντων προσώπων. Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀκόπελος τῶν μεταφρασζόντων. Σ.τ.Μ.

Ἐπιδέξιός τις ἐδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πῆδημα ἢ τὴν ἀνάβασιν, ἢ ὁποία δὲν ἦτο ἀκατόρθωτος!

Ὁ ὑπηρετὴς κεκλιμμένος ἐμέτρηε τὴν ἀπόστασιν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, αὐτὸς μὲν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, ὁ δὲ κύριός του ἀπὸ κάτω ἕως ἄνω.

Τί ἐμελλον νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τί ἐγένετο ἢ κυρία Σερζάν, ὁ ὄπλοιδάσκαλος καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ;

Ὁ Μάξιμος ἠπόρει καὶ ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας πυρετώδους τὴν συνέχειαν τῶν συμβάντων.

Οἱ μέχρι τοῦδε φυλάσσοντες παρὰ τὴν θύραν καὶ οἱ πρὸ τοῦ τοίχου ἀποκεκρυμμένοι ἐπλησίασαν ἤδη καὶ ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τὸν συνταγματάρχη.

Ὁ μικρὸς οὗτος ὄμιλος προητοιμάζετο ὡς πρὸς ἔφοδον. Σχεδὸν πάραυτα ὁ ἀπὸ τῶν ἡνίων κρατῶν τοὺς ἵππους τοὺς ἔφερε καὶ ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ παραθύρου.

— Ἐκατάλαβα! εἶπεν ὁ Βιδάρ. Ὁ βλαξ ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἐκλείσθη μέσα, θέλει νὰ φύγῃ καὶ οἱ συντρόφοι τοῦ φέραν τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ πηδήσῃ ἀπάνω εἰς τὸ σκέπασμα.

Τὸρα ἔμπορῶμεν νὰ κλείσωμεν τὸ παράθυρο. Ἐπαυσαν πειὰ νὰ μιλοῦν.

Ὁ Μάξιμος δὲν τὸν ἠμπόδισεν, ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἀνέκραξεν:

— Μπα, γιὰ δέ τους! θέλουν νὰ ἐμβοῦν καὶ κείνοι μέσα. Νὰ δύο ποῦ προσπαθοῦν νὰ ἀνέβουν.

— Μπα διάβολε, δὲν τοὺς μέλλει, εἶπεν ὁ Βιδάρ θυμωμένος.

Νὰ ποῦν ἀπὸ τὸ παράθυρο. . . εἶνε πάρα πολὺ. Τόσος κόσμος ἐδῶ καὶ θαροῦν πῶς ἔβρισκονται ἴσθ' ἀδύνατον. Μὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμε, ἐκτὸς ἂν δὲν τὸ θέλετε.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, σκεπτόμενος, ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἔφθασεν. Ἄλλο καλλίτερον δὲν ζητῶ, καὶ πάγω νὰ ἐξυπνήσω ὅλους τοὺς ἐνοικατοράς σας.

Ὁμίλει ἔτι ὅτε ἠκούσθη τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ.

Ἐτερός τις ἐφώναξεν: Γρημισθῆτε ἀπ' ἐδῶ! Ἐνῶ ἄλλη τις φωνὴ ἔλεγεν: Ἀνάβασιν τὴν νύκτα εἰς κατοικημένην οἰκίαν. . . φυλάκισις. . .

Αἱ λέξεις αὗται τοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἐπέφεραν τὸ ἀποτέλεσμα των.

Οἱ δύο ἀνεληθόντες ἕως τῆς ὁροφῆς τοῦ ὀχήματος, ἐνῶ ἦσαν ἐτοιμοὶ ν' ἀναβῶσι διὰ τοῦ παραθύρου, ἐμείναν διστάζοντες ἐκ τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἀοράτου μάρτυρος.

Ταῦτοχρόνως ἤκουσεν τὰ παράθυρα ὅλα ἀνοιγόμενα τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἦτο θυρωρὸς ὁ κύρ Βιδάρ.

— "Α! νὰ ἐπὶ τέλους, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας. Ὅλοι ἐξύπνησαν καὶ ἐκείνη ἢ γυναῖκα ποῦ καθεταῖ στὸ δεύτερον, καὶ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ πρώτου. . . τοὺς ἐξύπνησαν αὐτοὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι καὶ τὸρα. . . αὐτὸ μόνον σὰς λέγω. . . Ὁ ἔχωμε κωμωδία χάρισμα. Ὁ φαρμακοποιὸς παίρνει ἀμέσως φωτιά, καὶ ἡ ἄλλη ὅλο λωποδύτας ὀνειρεύεται.

Γιὰ ἀκοῦτε! ἀρχίνησαν.

— "Α! νὰ πάρη ὁ διάβολος, νὰ πάρη, ἐμυκάτο ὁ φαρμακοποιός, τί τρέχει ἐδῶ, λησταὶ ἤλθαν; καὶ θέλουν ν' ἀναβῶν εἰς τὸ ἀντικρινὸ σπίτι, θυρωρέ, πῆγαινε νὰ φέρης τοὺς κλητῆρας. . . τὴν περίπολον.

— Τρέξτε, βοήθεια, δολοφόνοι, φωτιά! ἐφώναζεν ἡ γυνή.

— Λωποδύται! Τὸ πιστόλι μου, ποῦ εἶνε τὸ πιστόλι μου;

Ὁ Μάξιμος αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν εἰς ὅλα αὐτὰ, ἐπεθύμει ν' ἀνοιξῆ τὸ παράθυρον διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος, ἀλλ' ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ μείνῃ ἡσυχος.

Ἡσθάνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναμείνῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βορισώφ.

Ὁ Μάξιμος ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχον του θεοροβημένον καὶ σχεδὸν ἔντρομον νὰ διδῆ διαταγὰς.

Ἀναμφιβόλως τὸ σχέδιόν του δὲν ἐπέτυχε καὶ ἤδη ὑπελείπετο ἡ ἀποχώρησις.

Καὶ ὁμως ἐδίσταζεν ἔτι νὰ φύγῃ. Κατὰ διαταγὴν του δὲ εἰς τῶν δύο ἀναβάντων ἐπὶ τοῦ ὀχήματος κατῆλθεν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὰ ἡνία καὶ τὴν μάστιγα.

Ὁ μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἰσελθὼν ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὀχήματος καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώστου.

Ταυτοχρόνως ἠκούσθη κρότος πιστολίου προερχόμενος ἀπὸ τοῦ ἀτρομήτου ἐνοίκου τοῦ πρώτου πατώματος.

Οὐδεὶς ὑπῆρξε θυμκ, οὐδεὶς ἔπρεσε, ἀλλ' ἡ ἐκπυροσρότησις ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς φυγῆς.

Ὁ Βορισώφ ὤθησε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' αὐτούς.

Ὁ διευθύνων ἔσπευσε πρὸς τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ.

— Φεύγουν οἱ ἀνδρῶν, εἶπεν ὁ Βιδάρ, ἐπιφανεῖς ἀφοῦ παρήλθεν ὁ κίνδυνος, μὰ δὲν θὰ φύγουν ἔτσι. "Ας ἔγωγε ἔξω, κύριε. Τώρα ἔμποροῦμε νὰ φωνάξωμε: συλλάβετε τὸν κλέπτην. Εἶνε κλητῆρες ἐκεῖ στὴν λεωφόρο, καὶ θὰ σταματήσουν τὴν ἀμάξα.

Καὶ ταυτοχρόνως ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν. Ὁ Μάξιμος τὸν ἠκολούθησεν.

Δὲν ἠλπίζε νὰ συλλάβωσιν τὴν ἀμάξαν καὶ οὐδὲ τὸν ἐμελλεν ἂν συνελάμβανον τὸν Βορισώφ, διότι ἐγνώριζε ποῦ ἐδύνατο νὰ τὸν εὔρῃ.

Ἐπεθύμει ὁμως νὰ μάθῃ τί ἀπέγιναν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, ἡ κυρία Σερζάν καὶ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος.

Αὐτοὶ βεβαίως δὲν ἔφυγον. Θὰ ἦσαν λοιπὸν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἠλπίζεν ὁ Μάξιμος ὅτι οἱ λοιποὶ ἐνοικατορες τοῦ κύρ Βιδάρ ἤθελον τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸν ἀνεύρωσιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, κατέφθανεν ὀλοταχῶς καὶ ἡ βικτώρια εἰς βοήθειαν τοῦ πελάτου τῆς.

— Στάσου, ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος.

Καὶ ὁ Νικόλας ἔστη.

— Μπράβο, εἶπεν ὁ Βιδάρ, τώρα θ' ἀ-

ναβοῦμε ἀπάνω καὶ θὰ τρέξωμε νὰ τοὺς φθάσωμεν.

— Ἄν λὲς γιὰ τὸ ἀμάξι ποῦ τρέχει τώρα κάτω, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλας, μὴ χάνετε τὸν κόπον σας. Τρέχει καὶ τὸ δικό μου μὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἄλλοι ποῦ ἔχουν δέκα χιλιάδες τὸ ζευγάρι.

Τὰ εἶδα ἀπὸ κοντὰ ὅταν ἔμβαιναν μέσα σ' αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ ἔξερω τί λέν.

— Ἐχεις δίκη, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τρέχωμε ἀπὸ πίσω, ἀφοῦ μάλιστα ἔχομε καὶ καλλίτερας δουλειὰς ἐδῶ.

— Λοιπὸν, ἀφέντη, ἐπιστήκατε ἔ; . . Ἄκουσα μιὰ πιστολιὰ, ἐσεῖς τὴν τραβήξατε;

— Ὅχι· ἀλλὰ δὲν ἐκτυπήθηκε καὶ κανεῖς. Θαρρῶ πῶς τὴν ἐτραβήξαμε εἰς τὸν ἄερα.

— Ποιὸς λέγει πῶς τὴν ἐτραβήξαμε στὸν ἄερα; ἠκούσθη λέγουσα χονδρὰ τις φωνή.

Ὁ Μάξιμος ἐστράφη καὶ εὔρεθη ἀντιμέτωπος χονδροῦ τινος κυρίου, μικροῦ ἀνκστήματος καὶ ἡλικίης προβεβηκυίας, περιβεβλημένου τὸν νυκτικὸν ἐπενδύτην του καὶ κροκοῦντος ἐν χερσὶ μέγα περιστροφὸν τοῦ ἵππικου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἐνόμίζα πῶς ἠθέλατε νὰ τοὺς φοβήσετε.

— Ὅχι, κύριε, ἐσκόπευσα τὸν ἀρχηγόν τους, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς τὸν ἐκτύπησα. Ἄν εἶχα φυσέκια θὰ τοὺς ἐσκότωνα ὅλους. Δυστυχῶς μόνον ἓνα εἶχα.

— Εὐτυχῶς, μπάμπια Πενκορνέ, εἶπε νέος τις ἐξελθὼν πρὸ μικροῦ τῆς οἰκίας. Ἄν ἐτραβούσατε καὶ τὰ ἄλλα, θὰ ἐπαθαίναμε κανένα δυστύχημα. Ἡμῶν εἰς τὸ παράθυρο μὲ τὸν φίλον μου Γκαλοπαρδέν, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ σᾶς καὶ ἡ σφαῖρά σας ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν μύτην μας.

— Κύριε Φαλώ, σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε πῶς ἡ ἀξιοπρέπειά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀστειεύωμαι μαζί σας, ἀπεκρίθη ξηρῶς.

— Λόγον τιμῆς, ὁμιλῶ σοβαρῶς. Ῥωτήσατε καὶ τὸν Γκαλοπαρδέν.

— Ὅρκίζομαι, ἀνέκραζεν ὁ ὑπάλληλος ὅ ἔχω τὸ τοιοῦτον ἀστεῖον ὄνομα, ὀρκίζομαι εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ θυρωροῦ.

Νὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ, ἡ ὁποία θὰ ἐπιβεβαιώσῃ πῶς ἤκουσε τὴν σφαῖρα νὰ σφυρίζῃ.

Ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ ἦτο ἡλικίας ὠρίμου, λεπτὴ τὸ σῶμα καὶ γεμάτη ἐξανθήματα εἰς τὸ πρόσωπον.

Οἱ ἐνοικαὶ ἤδη πάντες προσέτρεχον οἱ μὲν μετὰ τοὺς δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ συμβάντος.

Ὁ Μάξιμος δὲν δυσηρεστήθη ὅτι τοὺς ἔβλεπε συναθροισμένους καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ τοὺς παρασκευάσῃ διὰ τινῶν λόγων νὰ βοηθήσωσιν τὰ σχέδιά του.

— Κύριοι, εἶπε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἶμαι γνωστός, καὶ ἀφοῦ ἡ τύχη μ' ἔκαμε νὰ παρασταθῶ εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποῖος εἴσθε; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ ἀρχαῖος φαρμακοποιός.

Ὁ Μάξιμος ἤθελε μὲν νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον τὸν γελοῖον αὐτὸν τὸν λαμβάνοντα ὑφὸς ἀνακριτικόν, ἀλλ' εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην θέσιν. ὅποτε ἔχει τις ἀνάγκη παντὸς καὶ ἔκρινε καλὸν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀναμειγνύομαι εἰς ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν μὲ μέλλει, ἀφοῦ δὲν κατοικῶ ἐνταῦθα. Εἰσῆλθον μόνον διὰ νὰ ζητήσω μερικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸν θυρωρὸν καὶ ἦμουν ἔτοιμος νὰ φύγω, ὅταν εἶδα νὰ φθάνουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν νὰ ἀναβῶν εἰς τὸ μέγαρον αὐτό.

Καὶ φυσικὰ ἔμεινα διὰ νὰ βοηθήσω τοὺς τιμίους οἰκοκυραίους.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Βιδάρ ἐγγύρων τὸν βραχίονα ὑψηλά.

— Εἶμαι ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τραπεζίτου εἰς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης.

— Καλὸ σπίτι, εἶπεν ὁ χονδρὸς φαρμακοποιός, πάρα πολὺ καλὸ σπίτι.

— Μπᾶ, εἰπέ τις ἐκ τῶν νέων ἐνοίκων τοῦ τρίτου πατώματος, γνωρίζω τὴν ταμίαν τοῦ θεῖου σας.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκπλαγεὶς μικρὸν.

— Ἡμεθα μάλιστα καὶ στενοὶ φίλοι πρὶν πάρη τόσῳ μεγάλῃν θέσιν. Ἐτρώγαμε μάλιστα καὶ εἰς τὸ ἴδιο ξενοδοχεῖον.

Ὀνομάζεται Ἰούλιος Βινιορὺ, τὸν γνωρίζει καὶ ὁ Γκαλοπαρδέν.

— Ναί, τὸν γνωρίζω ἄλλοτε, ἀπήντησε καὶ ὁ ἕτερος ὑπάλληλος.

Θέλετε καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του; Βινιορὺ Ἰούλιος, λεγόμενος καὶ Ἅγιος Ὀνούφριος, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἐνάρετος, εἴκοσι ἔξ ἐτῶν, κόμη καστανή, πηγούνη στρογγυλὸ, πρόσωπον ὠσειδές! . .

— Τὰ λοιπὰ τὰ ξεύρω, διέκοψε γελῶν ὁ Μάξιμος. Ὁ Βινιορὺ εἶνε πολὺ φίλος μου καὶ ἐχάρηκα πολὺ ὅτι συνήντησα δύο συντρόφους του.

— Παρουσιάσέ με, Φαλώ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, θὰ σὲ παρουσιάσω καὶ γὰρ κατόπιν.

— Ὁ κύριος Γκαλοπαρδέν, καταστιχογράφος, ποιητὴς καὶ πρώτος ὑψίφωνος. Ὁ κύριος εἶνε ποῦ ἐμιμήθη καὶ τὸν πετεινὸν πρὸ ὀλίγου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Μάξιμος· ἔχετε προτέρημα ἔκτακτον διὰ νὰ μιμῆσθε τόσῳ καλὰ τὸν πετεινόν.

Ἐπιτρέψατέ μου ὁμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ὅλοι ἐνταῦθα ἔχομεν καθήκον νὰ ἐκπληρώσωμεν, νὰ εἰδοποιήσωμεν δηλαδὴ τοὺς κατοίκους τῆς οἰκίας αὐτῆς ὅτι ἐπεχείρησαν νὰ εἰσέλθωσιν μέσα κακοποιοί.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Τὸ σπίτι εἶνε ἄδειο. Καὶ ὁ Πρῶστος ἐπέστρεψε ἴσθην Πρωσία!

— Οἱ φίλοι του ὁμως ἤλθαν, κύριε, Φαλώ, εἶπεν ὁ θυρωρός. Εἶνε ἐκεῖ μέσα γιὰ τὴν ὦρα, μία γυναῖκα καὶ δύο κύριοι, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τοὺς ὑπηρετάς.

— Μπᾶ, καὶ ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ ἀπόψε. Ἄν δὲν ἀργούσατε τόσῳ πολὺ εἰς τὸ καφενεῖον, θὰ τοὺς ἐβλέπατε ὅπως ἐγὼ καὶ ὁ κύριος.

— Καὶ γὰρ, ἀνέκραζεν ὁ ἀμαξηλάτης. Ἦμουν μακριά, ἀλλ' ἔχω καλὰ μάτια. Καὶ ὁ σύζυγος ποῦ μοῦ εἶπε νὰ τὸν πάγω μέσ' τὸ ἀμάξι του. Τώρα θὰ ζεύραμε ποῦ κάθεται.

Στοιχηματίζω πῶς ἐσκότωσε τὴν γυναῖκά του.

— Δολοφονία! ἄ, Θεέ μου, ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ.

— Τὰ δράματα τῆς ζηλοτυπίας... αὐριον θὰ τὰ διαβάσωμε εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἶπε γελῶν ὁ Γκαλοπαρδέν.

— Μοῦ φρίνεται, εἶπε καὶ ὁ Πενκορνέ πῶς πρέπει νὰ ζητήσωμε τὴν ἀστυνομία.

— Ἐως ὅτου ὅμως ἔλθῃ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, θὰ κάμωμε καλὰ νὰ ἐμβῶμεν ἐμεῖς πρῶτοι μέσῃ. Ἄν ἔγινεν ἔγκλημα τὸ θῆμα ἔχει ἀνάγκη βοήθειας.

— Νὰ ἐμβῶμεν; ἀπὸ ποῦ; Ἡ πόρταις εἶνε κλεισμέναις.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρον λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ Φαλώ. Ἐμπορεῖς νὰ κτυπᾷς ὡς αὐριον, κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀνοιξῇ, ὅπως δὲν ἀνοιζαν καὶ εἰς ἐκεῖνους ποῦ ἦλθάν με τὸ ἀμάξι. Ἐνῶ τὸ παράθυρο μᾶς παρακαλεῖ. Ὁ Βιδάρ θὰ ἔχῃ καμμιά σκάλα, τί διάβολο;

— Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν σκάλα; ἠρώτησεν ὁ Νικόλας. Θὰ φέρω τὴν ἀμαξά ἀπὸ κάτω εἰς τὸ παράθυρο.

— Ὅπως καὶ πρὶν οἱ ἄλλοι, ὠραία ιδέα, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Παρὰ πολὺ μάλιστα, εἶπεν ὁ Γκαλοπαρδέν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μπάριμπα Πενκορνέ;

— Κύριε, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ πρῶην φαρμακοποιὸς κληθεὶς διὰ τοῦ οἰκείου ὀνόματος, ἔχω νὰ σᾶς κάμω μίαν παρατήρησιν...

— Τίποτε, τίποτε, φύλαξε τὰς παρατηρήσεις σου. Ἐκεῖ μέσα βέβαια εἶνε ἓνα ἢ δύο πτώματα. Ποῖπει λοιπόν νὰ σπεύσωμεν. Ἐμπρός, Ἀλόντζο.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ φωνάζῃς Ἀλόντζο.

— Πενκορνέ, μᾶς ἐξάλισες. Ὅποιος θέλει ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ Γκαλοπαρδέν καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀμαξηλάτου προταθεὶς τρόπος ἀναβάσεως ἦτο ἐξαιρετός, διότι ἐπροτίμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέγαρον ἀνευ τῆς ἀστυνομίας.

Δὲν ἐμάντευε τί συμβαίνει, ἀλλ' ἤθελε διὰ παντὸς μέσου νὰ συλλάβῃ τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κατωρθῶσει νὰ ἐξέλθῃ.

— Κύριε, εἶπε, δὲν εἶνε πολὺ ὀρθὸν αὐτὸ τὸ ὅποιο κάμνομεν, ἀλλ' ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλην τὴν εὐθύνην.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἀνέκραζεν ὁ Γκαλοπαρδέν. Ἡμεῖς οἱ δύο Φαλώ θ' ἀνεβοῦμεν μαζύ σου. Ὁ Βιδάρ καὶ ὁ Πενκορνέ θὰ φυλάττουν τὴν θύραν, καὶ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ θὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐγένετο ἀσπαστὸν παρ' ὅλων.

Ὁ ἐφευρετὴς Νικόλας ἔσπευσε νὰ ὀδη-

γήσῃ τὴν ἀμαξίαν του εἰς τὸ κατάλληλον μέρος.

Ἄν καὶ τὸ ἀσθενὲς κάλυμμα τῆς βικτωρίας ἦτο ἀκαταλληλότερον τοῦ πρώτου ὀχήματος, ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ βάρους ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐν τούτοις ἀνήλθον διὰ τῆς ἀμάξης οἱ δύο ὑπάλληλοι, λαμβανόμενοι ἀπὸ τοῦ χεῖλους τοῦ παραθύρου, καὶ τούτους δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μιμηθῇ καὶ ὁ Μάξιμος, ὥστε ἐντὸς πέντε λεπτῶν καὶ οἱ τρεῖς εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ οἴκου, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐρευνηθῶσιν.

— Ἐδῶ μέσα δὲν βλέπετε τὸ δάκτυλό σου, εἶπεν ὁ Φαλώ.

— Στάσου λίγο. Ἐχω σπύρτα, ἀπεκρίθη ὁ Γκαλοπαρδέν.

Ἦναψεν ἔν καὶ ἐγένετο φῶς ἀβέβαιον, ἀλλ' ἀρκετόν, ὅπως ὁ Μάξιμος διακρίνει ἐκεῖ που παρακείμενον πολύφωτον κηροπήγιον.

Τὸ σκότος διεδέχθη ἀληθῆς φωταψία καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς ἐδυνήθησαν ἠρέμα νὰ ἐξετάσωσι τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκοντο.

Ἦτο ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Βιδάρ τὸ ἐστιατήριον. Ἡ τράπεζα ἦν ἐστρωμένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἠγεῖρετο ἀνοδοχεῖον κατὰ φορτὸν σπανίων ἀνθέων.

Δὲν ἐφάνετο ὅμως ὅτι οἱ συμπτώται ἐκῆθησαν καὶ ἡ σιωπὴ ἦτο βαθεῖα, ὡς ἂν εἶ τὸ μέγαρον ἦτο ἐγκαταλειμμένον.

— Γιὰ δέ, εἶπεν ὁ Φαλώ, ἤθελαν νὰ δειπνήσουν.

— Νὰ δειπνήσουν! ἐπανέλαθεν ὁ Γκαλοπαρδέν, μὲ τί; Εἶνε πολλὰ πολύτιμα ἀγγεῖα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ πούθεν δὲν βλέπω φαγί ἢ κρασί. Ἄν εἶχον φαγεῖ πραγματικῶς θὰ ἠκούσαμε τούλαχιστον τὴν μυρωδιά.

— Καὶ αὐτὸ ποῦ μ' ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ Μάξιμος, εἶνε ποῦ δὲν ἀκούετε οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυβος.

Καὶ ὅμως ἦταν τόσοι ὑπηρεταὶ ἐδῶ μέσα, καὶ εἶδα καὶ τρεῖς τέσσαρας ἄλλους ποῦ ἐμβῆκαν.

— Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε τὸ παλάτι τῆς πεντάμορφης, εἶπεν ὁ Φαλώ.

— Μπά, ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός του, βέβαια, δὲν ἔφυγαν ὅλοι καὶ ἂν ζητήσωμεν καλὰ θὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν.

— Ἄς ζητήσωμεν, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Καὶ πρῶτα ἄς ἰδῶμεν ποῦ πηγάζει αὐτὴ ἡ θύρα... μπά, μπά, εἶνε κλειστὴ ἀπ' ἐξῶ.

— Καὶ ἡ ἄλλη, εἶπεν ὁ Γκαλοπαρδέν, ἀφοῦ προσεπάθησε ν' ἀνοιξῇ. Φαίνεται τὸ πτώμα εἶνε εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια ποῦ βλέπουν ἴσθιν αὐλήν. Αὐτὸ ὅμως μοῦ εἶνε ἀδιάφορον καὶ θὰ τὸ εὐρωμεν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ βάλλωμεν φωτιὰ εἰς τὸ σπῆτι.

— Ἄς φωνάζωμεν, εἶπεν ὁ Φαλώ, κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου του εἰς τὰς θύρας.

Ἐ! δὲν ἀκούτε! ἔ!

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά του ἂν καὶ δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν νὰ γελᾷ. Ἡ εὐθυμία τῶν δύο τούτων καλῶν νέων τὸν κατελάμβανε καὶ αὐτὸν ὡς αἱ ἀστείότητες τῶν κωμικῶν

ὑποκριτῶν διασκεδάζουσι τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας τῶν θεατῶν, ἀπὸ σοβαροῦ καὶ μελαγχολικοῦ δράματος.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τοῦ Φαλώ, ἀλλὰ θόρυβός τις ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν τριῶν ἀνιχνευτῶν τοῦ μεγάρου.

Ἐσπευσαν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον τοὺς ἐνοίκους καὶ τὸν θυρωρὸν ἐν συνδιαλέξει πρὸς δύο κλητῆρας.

Ἐφθασαν καὶ οὗτοι εἰς τὸν κρότον τῆς βολῆς τοῦ πιστολίου καὶ ἠρώτων τὴν αἰτίαν τῆς συναθροίσεως.

Ὁ Βιδάρ προσεπάθησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ὁ Πενκορνέ λαβὼν τὸν λόγον διηγείτο τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐνόησεν ὁ Μάξιμος, ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή νὰ ἐπεμβῇ καὶ προσεκάλεσε τοὺς δύο ὑπαλλήλους νὰ καταβῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς καὶ ἀνήλθον.

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου διηγήθη τὰ πράγματα ὡς συνέβησαν, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ φανερώσῃ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοὲλ καὶ τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ, καὶ οὕτω παρέστησε τὰ πράγματα, ὥστε νὰ νομίσωσιν οἱ κλητῆρες, ὅτι πιθανὸν ἐτελέσθη ἔγκλημα καὶ ἦτο κατεπεῖγον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ θύραι ἦσαν κλεισταὶ καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ, μόνος ὁ ἀστυνόμος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ἀνοιξῇ καὶ εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων μετέβη νὰ τὸν καλέσῃ.

Ἐκῆθητο οὕτως εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν καὶ δὲν εἶχεν ἔτι κοιμηθῇ, ὥστε μετὰ εἴκοσι τῆς ὥρας λεπτά, ἐφθασεν ἀκολουθούμενος ὑφ' ἐνός κλειθροποιῦ συνοδευομένους ὑφ' ὅλων τῶν ἐργαλείων τοῦ ἐπαγγελάματός του. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ ὑπαστυνόμος ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς οἰκίας ἐκείνης. Τῷ εἶχον ἤδη ὑποδειξί τοὺς μυστηριώδεις τρόπους τοῦ κατοικοῦντος ἐν αὐτῇ. Μολοντί δὲ ἔδωκε μικρὰν σημασίαν, ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐπιληφθῇ τῆς περιστάσεως καὶ ἐξακριβώσῃ τὰ λεγόμενα.

Ἦκουσε λίαν προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τοῦ Μάξιμου, τοὺς λόγους τοῦ Πενκορνέ καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ Βιδάρ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκ τῆς θέσεώς του, ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου τί συνέβαινε ἐκεῖ.

Ὁ Βιδάρ ἀνευ δισταγμοῦ ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο κατοικία ληστῶν καὶ συνωμοτῶν, καὶ ὅτι ἐτελέσθησαν ἐκεῖ μέσα ἐγκλήματα.

Τὰ ἐγκλήματα ἦσαν ἀμφισθητήσιμα, ἀλλ' ἦτο βέβαιον, ὅτι ἀγνωστοὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀνθῶσι διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ὁ ἀστυνόμος ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ οἶκον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου οἱ κάτοικοι ἐφάνοντο κατὰ τὰ διαλείμματα καὶ ἐξηφανίζοντο ὡς φαντάσματα, ἅμα ὡς ἤθελε τις νὰ τοὺς συλλάβῃ.

Κατὰ διαταγὴν του εἰς τῶν κλητῆρων ἐσήμανε κατ' ἐπανάληψιν τὸν κώδωνα καὶ μηδενὸς ἐμφανισθέντος, διέταξε τὸν κλειθροποιὸν νὰ προβῇ εἰς τὸ ἔργον.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον. Εὐρέθη κλεις δι' ἧς ἤνοιξαν τὴν μικρὰν θύραν ἐκείνην, δι' ἧς ὁ ὑπηρέτης ὑπεδέχθη τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοὲλ καὶ τὸν ἀκόλουθόν του. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν θύραν αὐτὴν δὲν εἶχον θέσει τὸν σύρτην ὀπισθεν, ἤνοιξαν ἀμέσως.

Εὐρέθησαν ἀμέσως ἐν σκοτίᾳ καὶ πρὸ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ὁ εὐφυῆς Βιδάρ εἶχε προνοήσει.

Ἐφθασε κρατῶν φανόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ θυρωρεῖόν του, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ εἰσδύσῃ πρῶτος αὐτὸς εἰς τὸ ἐπικίνδυνον μέγαρον.

Ὁ Μάξιμος ἀπ' ἐναντίας τοῦτο μόνον ἐπεθύμει, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀστυνόμος τοῖς ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδον, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ἐγένετο.

Καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι ἔσπευσαν καὶ ἐκείνοι νὰ εἰσέλθωσιν, ἐνῶ ὁ ἀνδρεῖος Πενκορνὲ τοὺς ἠκολούθει, καὶ ὁ Βιδάρ ἔμεινε ὡς ὀπισθοφυλακῆ.

Μόνη ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ ἔμεινε φρονίμως ποιούσα ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἀναβάντες τὴν κλίμακα ἔφθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, τὸ ὁποῖον πλήρες κόνεως, ὑπεδήλου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦτο εἰς ἀργίαν.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχε τρεῖς θύρας μετὰ τῆς πρὸς τὴν κλίμακα ὁδηγούσης. Ἡ μία τούτων ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' εἶχε τὸ κλειδίον ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ καὶ ὠδήγει εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπου ἔλαμπον ἔτι τὰ ὑπὸ τοῦ Γκαλοπαρδὲν ἀναφθέντα κηρία.

Ἡ δὲ τρίτη συνεκινῶνει πρὸς ἀποθήκην τινὰ πλήρη σκευῶν τῆς τραπέζης καὶ ὑαλικῶν.

Οἱ πρὸ αὐτῶν διαβάντες οὐδαμοῦ ἀφῆκαν ἔγχος των.

Μήπως προσέφυγον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα; Πιθανόν τοῦτο ἦτο, ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος παρετήρησεν, ὅτι τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης ἦτο ἀνοικτόν, καὶ ἔληγε πρὸ τίνος κλίμακος.

Διὰ τῆς κλίμακος αὐτῆς κατήρχοντο εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος μᾶλλον πρὸς αὐτὴν ὁμοιάζεν, ἐπειδὴ εἶχεν ὀλίγα καὶ θαμνοειδῆ δένδρα.

Ὁ κλητῆρ ὁ κρατῶν τὸν φανὸν ἐπρόχωρησε φωτίσας τὰ ἔξω.

— Βλέπω μίαν σκάλαν εἰς τὸν τοῖχον εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Τὸ ἴστροψαν, φῶς φανερόν, ἐφώναζεν ὁ Βιδάρ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μόνον οἰκόπεδα ὑπάρχουσι, θὰ εἶνε τόρα καὶ πολὺ μακρὰ.

Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθη, ὅτι προτοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ λοιπὸν οἶκημα, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὰς πιθανότητας τοιαύτης φυγῆς. Κατῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν κῆπον καὶ πάντες οἱ λοιποὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ Μάξιμος καλῶς εἶχεν ἰδεῖ. Κλίμαξ ἦτο προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ περιβάλλοντος τὸ κηπάριον. Κλητῆρ τις ἀνερρίχθη καὶ παρετήρησεν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς. Αἱ δύο αὗται κλίμακες συνηνοῦντο ἐπὶ

τῆς κορυφῆς, ὥστε ν' ἀναβῆ καὶ καταβῆ τις ἦτο ἀπλοῦν παίγνιδιον.

Αἱ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει, ἐδήλουν ἄρκετὰ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ἀνέμενον ὅτι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ πηδήσουν ἐκεῖθεν, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ὑποχώρησίν των.

Παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος διετηροῦντο ἔτι οἱ τύποι ποδῶν διελθόντων.

Ἦσαν πολλοὶ καὶ διαφόρων μεγεθῶν. Πέντε ἢ ἕξ άτομα διήλθον ἐκεῖθεν ἄλλως δὲ τὰ ἔχνη ἦσαν πολὺ συγκεχυμένα.

Ἐν τούτοις ὁ Μάξιμος κύψας χαμαί, ἀνεγώρισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν τύπον τῶν ὑποδηματίων γυναικός, τὰ ὁποῖα ἐδήλουν τὴν διάβασιν ἐκεῖθεν γυναικός, τῆς κυρίας Σερζάν.

Βεβαίως δὲ δὲν ἐγνωστοποίησε τὴν ἀνακάλυψίν του ταύτην εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Τὸ ἔργον του ἔληγεν ἐνταῦθα καὶ ἡ παρουσία του ἦτο περιττή, ἥδη δ' ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς λοιποὺς καὶ νὰ φύγῃ. Ἐκρινεν ὅμως καλὸν νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς κατ' οἶκον ἐπισκέψεως καὶ συνάδευσε τὸν ἀστυνόμον μέχρι τέλους.

Ἡ οἰκία ὀλόκληρος ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω ἠρευνήθη. Οὐδὲν εὔρον. Ὁ ἀστυνόμος ἄρκετὰ ταρχαθεὶς ἠρκέσθη νὰ λάβῃ σημείωσιν μόνον τῶν ὀνομάτων τῶν παρκαστάντων, ἐν πάσῃ περιστάσει καθ' ἣν ἠθελον κληθεῖ μάρτυρες ἐπὶ δικαστηρίου, ἂν καὶ ἡ περίστασις αὕτη τῷ ἐφάνετο λίαν ἀπίθανος, ἐπειδὴ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πιστεύῃ εἰς ὑπερφυσικόν τι μυστήριον.

Ὁ Μάξιμος ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ εἴπῃ καὶ τί ἐγνώριζε περιπλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἀντήρμειψεν εἶτα πλουσιοπαρόχως τὸν κύρ Βιδάρ, ἀπεχαιρέτισε τοὺς δύο ὑπαλλήλους, προσκλήσας αὐτοὺς συνάμα εἰς γεῦμα καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ Νικόλα, λέγων καθ' ἑαυτὸν :

— Πόσα ἔχω νὰ διηγηθῶ αὔριον εἰς τὴν κόμησσαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Μετά τινος ἡμέρας ἦμυν εἰς τὸ Μιλάνον.

Εὐρισκόμην ἐκεῖ ὅπως ἀσκόπως. Ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἀφικνεῖται ἐποχὴ, καθ' ἣν παυόμεθα ποιοῦντες χρῆσιν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὰς φθειρομεν.

Καὶ αὕτη τοῦ Γερβασίου ἡ διήγησις εἶχεν ἀφήσει ἐν ἐμοὶ θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἀσταθῆ καὶ ἐλαφράν, ὡς τὴν ἐντύπωσιν ὄνειρου, ἧς ἀγνοῶ ὁποῖος ἀνεξήγητος σύνδεσμος ἰδεῶν ἐξεγείρει κατὰ καιροὺς τὴν ἀνάμνησιν.

Δὲν ἐζήτουν ἤδη τὴν μετὰ τῆς ἀριστο-

κρατίας συναναστροφὴν, δὲν ἀπέφευγον ὅμως αὐτὴν. Καὶ ἐν αὐτῇ δυνατὸν νὰ εὐρεθῆς μόνος ὡς ἐν ἐρημίᾳ, ἂν ἐν τούτοις, καὶ τότε δυστυχία εἰς σέ, δὲν συναντήσης τινὰ ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων περιηγητῶν, οὓς εἶδες ἰσταμένους πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Τορτώνη, οἵτινες ἔχουσι τὴν κόμην πρὸς τὰ ἐπάνω, φέρουσιν ἡμίπλαστον καὶ φαῖας περικνημίδας, καὶ ὀμιλοῦσι μεγάλως. Τοιοῦτόν τινὰ συνήνητησα.

— Σὺ ! ἀνέκραζεν ὁ Ρομπερβίλ.

— Σὺ ! ἀπεκρινάμην.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει ὀμιλῶν ἐν ὄσφ ὅμως αἱ φράσεις αὐτοῦ ἔφθανον εἰς τὰ ὠτά μου ὡς συγκεχυμένος βόμβος ἐνοχλητικοῦ ἐντόμου, τὰ βλέμματά μου εἶχον ριφθεῖ ἐπὶ νεαρᾶς γυναικός σπανίας ὠραιότητος, ἧτις ἦτο ἐνδεδυμένη πολυτελῶς, καὶ μόνη, ρεμβή, μελαγχολικῆ, ἴστατο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου τῆς κινοστοιχείας.

— Ἄ ! ἐννοῶ, μοι εἶπεν ὁ φίλος μου, ἐντεῦθεν θέλεις ν' ἀρχίσῃς, ἀξίζει τὸν κόπον ! Γνωρίζω τὴν ἐξησηχημένην καλαισθησίαν σου, ἧτις σὲ διέκρινε μεταξὺ πάντων τῶν ἐρασιτεχνῶν. Κάμε λοιπὸν ἔναρξιν. Εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε θὰ δεχθῇ καὶ τὸν πρῶτον ἐλθόντα, καὶ ἄνθρωπος ὡς σὺ μὲ τὸσα προτερήματα !.. θὰ ἐπειρώμην καὶ ἐγώ, ἂν δὲν εἶχον συλληφθεῖ ἀλλαχοῦ.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρινάμην ἀναμετρῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. Εἶνε δυνατὸν !

— Ἐμπρός ! ἡ καρδιά εἶνε ἀπησχολημένη ! σὺ συνεκέντρωσες τὴν προσοχὴν σου ἀπασαν εἰς ἐκείνην ! Εἶπέ ὅμως, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἂν ἔμενον αἰωνίως κεκλεισμένοι ;

— Τί ἐννοεῖς ;

— Τί ἐννοῶ ; Αὕτη ἐγεννήθη σφυλῆ εἶνε θυγάτηρ πλουσίου ἐμπόρου, ὅστις τὸ τέκνον μόνον τοῦτο ἀπέκτησεν ἐκ συζύγου, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα καὶ ἧς ὁ θάνατος τῷ ἀφῆκε βαθεῖαν θλίψιν.

— Τὸ πιστεύεις ;

— Βεβαίως, ἀφοῦ κατέλιπε τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ πρῶτον διένειμε μεγαλοπρεπῆ δῶρα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ μισθοὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του.

— Καὶ κατόπιν τί ἀπέγινεν ; ὑπέλαβον μετ' ἀνυπομόνου περιεργίας, ἧτις βαθμῶν ἠύξανεν.

— ὦ ! εἶνε ὀλόκληρος μυθιστορία . . . θὰ πλήξῃς . . . ἔπειτα, γνωρίζω καὶ ἐγώ ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετέβη ὅπου μεταβαίνομεν πάντες ἀπαξ, διὰ νὰ λέγωμεν κατόπιν ὅτι ὑπήγαμεν, δηλαδὴ εἰς τὴν ψυχρὰν κοιλάδα τοῦ Σαμουύ, τῆς ὁποίας ἐγὼ οὐδέποτε τὸ θλιβερόν μεγαλεῖον ἠγνόησα, καὶ, παράδοξον ! ἔμεινε ἐκεῖ ἔτη τινά. Δὲν ἤκουσες νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτοῦ ; ἔχει ὄνομα πρόστυχον . . . κύριος Ροβέρτος.

— Τέλος ; ὑπέλαβον.

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν, ἡ μικρὰ κόρη, ἰάθη καὶ ἐπανέκτησε τὴν ὄρασιν. Ὁ πατὴρ τῆς ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς Γενεύην . .

όπου ή νέα ήγάπησε τυχοδιώκτην τινά, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔφυγε, διότι ὁ πατήρ της δὲν συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Ὁ πατήρ της θὰ εἶχεν ἐννοήσει τὸν ἄθλιον αὐτόν.

— Βεβαίως, διότι ὁ τυχοδιώκτης ἀφικόμενος εἰς Μιλάνον ἐγένετο ἀφαντος μετὰ τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας τοὺς ὁποίους εἶχε κατορθώσει νὰ κλέψῃ. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς ἦτο νυμφευμένος εἰς Νεάπολιν, καὶ ὅτι εἶχε καταδικασθεὶ εἰς θάνατον ἐν Παδούῃ. Ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀνεζήτησε.

— Καὶ ὁ κύριος Ροβέρτος ;

— Ὁ κύριος Ροβέρτος ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, τὸ συμβῆν ὅμως τοῦτο δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ὁ κύριος Ροβέρτος ἦτο ἄνθρωπος παραδόξων ἰδεῶν, μεταξύ δὲ ἄλλων ἀνοησιῶν, ἐσκόπευε διὰ τὴν θυγατέρα του τὴν γελοιωδεστέραν ἀποκατάστασιν. Πιστεύεις ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νυμφεύσῃ μετὰ ἓνα τυφλόν ;

— Τὴν δυστυχῆ !

— Ὅχι τόσο δυστυχῆ, ἀγαπητέ μου ! μόνον ἡ ὑπόληψις αὐτῆς εἶνε ὀλίγον κακῆ, τῇ ἀληθείᾳ ἄλλα τοῦτο εἶνε ἡ συνέπεια τοῦ σφάλματος τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλασματῶν. Καὶ ὅμως ἡ ὑπόληψις μόνον εἰς τοὺς πτωχοὺς χρησιμεύει ...

— Ἀληθῶς !

— Παρατήρησον λοιπόν ! Ἄ φίλε μου ! ἔχει τις πολλὰ προνόμια ὅταν ἔχει διακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα καὶ ὀφθαλμοὺς ὡς ἐκείνους ἐκεῖ !

— Ὁφθαλμοὺς ! ὀφθαλμοὺς ! κατάρρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ! ἐκεῖνοι τὴν κατέστησαν δυστυχῆ ! ἐκεῖνοι κατέρριψαν αὐτὴν εἰς τὴν ἀβύσσον !

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑπάρχει ὑπὲρ τρομερῶς σκληρότητος. Θέλω οἱ προξενήσαντες εἰς τοὺς ἄλλους σπαραγμοὺς καὶ θλίψεις, νὰ ὑποφέρωσι καὶ οὗτοι διὰ μίαν πάντα ταῦτα. Καὶ θέλω ἡ ποινή των αὐτῆ νὰ ᾖ τρομερῆ, βαθεῖα, σπαρακτικὴ καὶ ἀκαταγώνιστος· θέλω νὰ ἐπικαθῆται τῆς ψυχῆς ὡς σίδηρος πεπυρακτωμένος· θέλω νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων ὡς μόλυβδος ἀναλελυμένος καὶ νὰ περιβάλληται πάντα τὰ ὄργανα τῆς ζωῆς ὡς ὁ θανατηφόρος τοῦ κενταύρου χιτῶν. Θέλω ὅμως νὰ διαρκῆ ὀλίγον καὶ νὰ καταλήγῃ ὡς ὄνειρον.

Παρετήρουν τὴν Εὐλαλίαν διὰ βλέμματος, ὅπερ προξενεῖ τρόμον εἰς τὰς γυναῖκας, ὅπότεν δὲν κολακεύῃ αὐτάς. — Ἄγνωστος πόθεν ἔμαθον τὸ βλέμμα τοῦτο. — Ἐκείνη ἠγέρθη καὶ ἔστη πρὸ ἐμοῦ ἀκίνητος, σχεδὸν τετρομασμένη.

— Ἐπλησίασα βραδέως. — Καὶ ὁ Γερβάσιος ! τῇ εἶπον ...

— Τίς ;

— Ὁ Γερβάσιος !

— Ἄ ! ὁ Γερβάσιος ! ὑπέλαβε καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

Ἡ παράδοξος ἐκείνη σκηνὴ ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ καὶ τὴν εὐθαρστοτέραν ψυχὴν. Ἡ

παρουσία μου ἐκεῖ ἐπέιχε τόπον μετανοίας ἢ τύψεως.

— Ἄ ! Ὁ Γερβάσιος ! ὑπέλαβον παράφωρος καὶ συλλαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ναί, ὁ Γερβάσιος, τί τὸν ἔκαμες ;

Ἡ Εὐλαλία ἔπασσε χαμαὶ . . . ἔκτοτε δὲν ἔμαθον τί ἀπέγινεν.

Ἐπέστρεψα εἰς Σαβοῖαν διὰ τοῦ ὄρους ὁ Ἅγιος Βερνάρδος. Διέσχισα τὴν Μαύρην Κεφαλήν. Ἐπανεῖδον τὴν κοιλάδα.

Ἦτο ἡ αὐτὴ ὥρα, ἡ αὐτὴ θέσις, ὁ αὐτὸς βράχος. Μόνον ὁ Γερβάσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ ἥλιος τὰ πάντα ἐθέρμαινε, τὰ ἔα ἐξέπεμπον τὸ ἀρώμα αὐτῶν, καὶ τὰ ρόδα τῶν Ἄλπεων ἀντέθαλλον.

Ἄλλ' ὁ Γερβάσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν συνήθως ἐκάθητο. Εἶχε λησμονήσει ἐκεῖ τὴν μακρὰν ἐξ ἀρουφύλλου ράβδον του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο προσδεδεμένη πράσινος ταινία φέρουσα γράμματα ἀνακοίως τετυπωμένα. Τοῦτο μετὰ ἐνέπλησεν ἀνησυχίας.

Ἐφώνησα μεγαλοφώνως τὸν Γερβάσιον· φωνὴ τις ἀπεκρίνατο· Γερβάσιε ! ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἡ ἡχώ.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ εἶδον τὴν Μαργαρίταν κρατοῦσαν κῦνα δεδεμένον. Ἀμφότεροι ἔστησαν. Ἀνεγνώρισκα τὸν Πύκ, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐφάνη ἀναγνωρίζων με. Ἐκτακτόν τι συνετάρασεν αὐτόν· ὡσφραίνετο τὸν ἀνεμον, ἐκράτει τὰ ὦτα ἀνυψωμένα, τοὺς δὲ πόδας τεταμμένους καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τρέξῃ.

— Ἄλλοίμονον ! κύριε, μοι εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μήπως εἶδτε τὸν Γερβάσιον ;

— Τὸν Γερβάσιον ; ἀπεκρίναμην. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ Πύκ ἀκούσας τὴν φωνὴν μου ἐστράφη ὅπως μετὰ παρατηρήσῃ, μετὰ ἐπλησίασε, ἔλειψε τὴν χεῖρά μου καὶ κατόπιν ἔλαβε πάλιν τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν.

— Κύριε, μοι εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τώρα σὰς ἐνθυμήθην. Εἶσθε σεῖς, ὅστις τοῦ ἐδώκατε τὸν σκύλον αὐτὸν πρὸς παραγορίαν του... Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἐτυφλώθη καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ κύριός του . . . εἶνε τυφλὸς τώρα.

Ἀνύψωσα τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ Πύκ ἦτο τυφλός. Ὁ Πύκ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔλειψε πάλιν τὴν χεῖρά μου, καὶ κατόπιν ἐγρύλλισεν.

— Δι' αὐτό, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα, ὁ Γερβάσιος δὲν τὸν ἔλαβε χθὲς μαζί του.

— Χθὲς, Μαργαρίτα ! ὁ Γερβάσιος δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ χθὲς !

— Ἄ ! κύριε, εἶνε πράγμα ἀκατανόητον καὶ οὐδεὶς τὸ ἐννοεῖ. Τὴν κυριακὴν συνέβη ἐδῶ μεγάλη θύελλα, ἔφθασε δὲ κύριός τις, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἦτο Ἄγγλος, ὁ λόρδος, ὁ ὁποῖος ἐφόρει πῖλον ἀχύρινον μετὰ πολλὰς ἐπάνω ταινίας, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει ράβδον διὰ τοὺς πάγους... ἀλλὰ ὅλος βρεγμένος !

— Τί σχέσιν ἔχει αὐτό ;

— Ἐνῶ ἐγὼ ὑπῆγα νὰ φέρω ξύλα καὶ

ἀνάψω τὸ πῦρ, ὁ κύριος Ρομπερβίλ ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Γερβάσιον.

— Ὁ κύριος Ρομπερβίλ !...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά του· δὲν γνωρίζω τί εἶπεν εἰς τὸν Γερβάσιον καὶ ἦτο χθὲς τόσο λυπημένος ! Καὶ ὅμως εἶχε τόσο βίαν, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πεδιάδα, τόσο βίαν, ὥστε μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ ρίψω εἰς τοὺς ὄμους τοῦ τὸν μανδύαν του, διότι, σὰς εἶπον, εἶχε πολὺ βρέξει καὶ ἔκαμνε φύγος καὶ ὑγρασίαν. «Μητέρα, μοι εἶπεν ὅταν ἐξήλθομεν, κράτησε σὲ παρακαλῶ τὸν Πύκ· ἡ ζωηρότης του μοῦ εἶνε ὀχληρὰ, ἔπειτα ἂν μοῦ φύγῃ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου τὸν κρατῶ, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν εὔρω πλέον, οὔτε αὐτὸς νὰ εὔρῃ ἐμέ». Ἐφερα λοιπὸν τὸν Γερβάσιον ἐδῶ καὶ ὅταν ἐπέστρεψα νὰ τὸν φέρω ἀπ' ἐδῶ εἰς τὴν καλύβην, δὲν τὸν εὔρον.

— Γερβάσιε ! ἀνέκραξα, καλέ μου Γερβάσιε !

— Γερβάσιε ! υἱέ μου Γερβάσιε, ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος γυνή.

Ὁ δὲ Πύκ ἔδρανε τὸ σχοινίον του καὶ ἐπήδα ἀνυπομόνως περίξ ἡμῶν.

— Ἄν ἀφίνατε τὸν Πύκ, ἴσως ἐπανεύρισκε τὸν Γερβάσιον.

Τὸ σχοινίον του, καὶ ἀγνωστῶς ἂν εἶχον σκεφθεὶ τὸ μέσον τοῦτο, εὔρεθῃ κεκομμένον.

Μόλις ἔσχον τὸν χρόνον ὅπως παρατηρήσω. Ὁ Πύκ ὤρμησεν, ἐποίησε τέσσαρα πηδήματα, ἤκουσα δὲ ἐν τῷ βαράθρῳ τοῦ Ἀρβέυρον τὸν δούπον σώματος πίπτοντος.

— Πύκ ! Πύκ !

Ἐσπευσα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁ μικρὸς κύων εἶχε γίνεαι ἀφαντος, καὶ μόνον, εἶδον κυναοῦν μανδύαν ἐπιπλέοντα τῆς ἀβύσσου, ἦτις συνεστρέφετο...

I. Δ. Ζ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσι 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Γιὸς τοῦ Μοντερχρίστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολὸν - Σίμων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίαν», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν Δρ. 1,50 (1,70)